

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Summa Jurisprudentiae Sacrae Universae, Seu Jus
Canonicum, Secundum quinque Decretalium Gregorii
Papae IX. Titulos explicatum**

Pichler, Vitus

Bibliopolarum Augustanorum, 1723

VD18 VD18 12190187-ddd

Titulus VII. De Translatione Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98739)

dinalibus adhuc electo posse opponi defectus & impedimenta Juris Ecclesiastici, quæ tollunt substantiam & libertatem electionis, non alia. Infertur 2. Pontifici electo à Cardinalibus, & ab Universali Ecclesia acceptato, nullum prorsus defectum vel impedimentum Juris Humani tantum opponi posse, adeoque nullam exceptionem. Quia Ecclesia acceptando electum à Cardinalibus supplet, quidquid supplere potest: sed omnem defectum Juris Humani supplere potest: ergo. *Juris Humani*, inquam; An verò Pontifici acceptato possit opponi impedimentum vel defectus, qui est *Juris Naturalis aut Divini*, puta, quod non sit mas, non baptizatus, vel quod sit notorius hæreticus, pendet potissimum ex illa questione inter Theologos multum agitata, an sit *fide Divina credibile*, Pontificem, ab Ecclesia acceptatum, esse verum Pontificem, h. e. nullo impedimento Juris Naturalis aut Divini laborantem. Qui affirmant, negabunt, posse opponi impedimentum Juris Naturalis aut Divini: secus alii, qui negant, id esse de fide. Illud est certum, quod Papa, laborans impedimento Juris Naturalis aut Divini, vel non possit acceptari ab Universali Ecclesia, vel, si acceptari possit, saltem Deus debeat etiam talem putatum Pontificem reddere infallibilem, supposito, quod aliquid definiat, vel præcipiat toti Ecclesie.

TITULUS VII.

De Translatione Episcoporum.

SUMMARIUM.

1. Non solum Episcopi, sed & alii à suis Ecclesiis & beneficiis transferri aliò possunt.
2. Etiam ad Ecclesias minoris dignitatis.
3. 4. Ad translationem Episcoporum, etiam confirmati tantum, necessarius est consensus Papæ.
5. Auctoritate Papæ transferri possunt Episcopi etiam Consecrati.
6. Inferiores autem Prælati, non-exempti, auctoritate Episcoporum.
7. Neutri tamen inviti & nolentes.

Sciendum, Translationem, quæ tertius est modus perveniendi ad Dignitates & Prælaturas Ecclesiasticas, ex *can. 11. 34. 35. caus. 7. q. 1.* sic definiri posse: est alicujus personæ ab una Ecclesia ad aliam mutatio, facta Superioris auctoritate & iusta de causa. Duo igitur præcipue necessaria sunt ad legitimam translationem. 1. consensus Superioris. 2. iusta causa, nempe necessitatis vel utilitatis. *can. cit. v. g.* si Prælati ob intemperiem aëris, plebis odium, perpetua dissidia &c. perseverare nequeat in sua Ecclesia, vel credatur plus boni præstaturus in alia. Unde haud dubie nonnunquam recte sunt translationes Prælatorum, ut docet etiam exemplum D. Petri, volente Domino Antiochiâ se transferentis Romam. Quamvis autem *Kubrica* faciat solius Episcoporum mentionem, certum tamen est tum ex *c. 4. de Posulat. & c. 5. de rer. permut.* tum ex constanti Ecclesiæ praxi, etiam alios Episcopos superiores Prælatos, ut sunt Archiepiscopi, Patriarchæ, Cardinales, quin & inferiores, uti Abbates & quoscunque Beneficiatos à suis Ecclesiis vel beneficiis ad alia mutari posse.

Dico 1. Quamvis conveniat, ut translatio fiat ad Ecclesiam majorem, vel saltem ad parem, absolute tamen fieri potest ad Ecclesiam minoris etiam dignitatis. Sumitur pars prior ex *c. 1. h. t.* posterior autem suadetur negative, quia non ostenditur Jus prohibens. Quamquam non facile ad inferiorem Prælaturam transferri quis velit, v. g. ab Archiepiscopali ad Episcopalem; neque concedatur facile licentia transeundi; quia ad inferiorem Ecclesiam transire volens censetur id facere non tam majoris utilitatis & fructus spiritualis gratiâ, quam studio avaritiæ, aut ex alio fine non bono.

Dico 2. Episcopi, & his superiores Prælati, etiam si Confirmati tantum sint, & nondum Consecrati, transferri ad aliam Ecclesiam non possunt sine consensu & auctoritate Summi Pontificis. *c. 2. h. t.* ubi redditur hæc ratio, quod inter Episcopum ejusque Ecclesiam intercedat conjugium spirituale, quod per Electionem censetur esse *Inchoatum* quasi per Sponsalia de futuro, per Confirmationem verò *Ratum*, & per Consecrationem *Consummatum*. *c. fin. eod.* Licet igitur Episcopus aliquis fortè confirmari deberet, aut posset ab Archiepiscopo, vel Legato à latere, non tamen hujus vel alterius auctoritate semel confirmatus transferri ad aliam Ecclesiam potest, cum Matrimonium spirituale *Ratum* non minus, ac Matrimonium carnale *Ratum*, indissolubile sit independenter ab auctoritate Papæ, cui specialiter reservatum est hoc vinculum dissolvere. *c. 1. cit. c. 3. & 4. de Off. Leg. Dixi, etiam si confirmati tantum sint*; id igitur à fortiori de Consecratis procedet. Si autem Episcopus necdum Confirmatus, sed solum Electus sit, opus non est auctoritate Pontificis, quia ante Confirmationem Sponsalia tantum, non verò Matrimonium *Ratum*, habet cum sua Ecclesia.

Oppones 1. Antequam Episcopus consecratur, Ecclesia, si eum amittat, non dicitur *viduata*, per *can. 1. d. 100.* ergo non censetur habere sponsum de præsentibus, nec Matrimonium spirituale *Ratum* esse, quamdiu Episcopus non est consecratus: ergo ad translationem Episcoporum, tantum confirmati, non opus est solutione Matrimonii spiritualis: ergo neque auctoritate Pontificis. 2. Metropolitanus potest eum, qui intra 5. menses post obtentam Confirmationem non petit Consecrationem, compellere, ut cedat Episcopatu, in quo jam est confirmatus. *can. cit.* ergo hoc ipso potest Archiepiscopus Matrimonium spirituale, etiam per Confirmationem evasit *Ratum*, dissolvere. *Ex ad 1. N. Ant. vel Dist.* non dicitur *viduata* simpliciter & quoad omnia. C. secundum quid. *N. A. & Conf.* Episcopus confirmatus, quamvis nequeat proximè exercere actus Ordinis Episcopalis, potest tamen exercere actus Jurisdictionis. Si igitur Ecclesia amittat Episcopum, præcisè Confirmatum, viduatur propriè quidem, sed non simpliciter & tali sponso, qui etiam poterat exercere actus Ordinis: sicut Adversarii idem admittere debent in casu, quo amittit Episcopum etiam Consecratum, sed in-

utilem ad exercendos actus Ordinis Episcopalis. Ad 2. *Diff. Conf.* ergo potest dissolvere Matrimonium spirituale Ratum potestate specialiter sibi concessa à Summo Pontifice. *C. Conf. independenter ab auctoritate Pontificis.*

N. Conf.

Dico 3. Episcopi, & his superiores Prælati, possunt transferri auctoritate Pontificis, etiam si jam sint Consecrati. Constat ex praxi & communi DD. sensu. Oppones. Papa non potest dissolvere Matrimonium carnale consummatum: ergo neque spirituale consummatum, quale est inter Ecclesiam & Episcopum Consecratum. *c. fin. cit.* nam Matrimonium spirituale est fortius carnali, ut loquitur Innoc. III. in *c. a. cit.* Confirmatur: ibidem dicitur, quod DEUS spirituale conjugium, quod est inter Episcopum & Ecclesiam, suo tantum judicio reservaverit dissolvendum. *R. N. Conf.* Conjugium spirituale dicitur fortius carnali, vel quia ratione spiritualitatis est dignius carnali: vel quia imprimit characterem indelebilem, adeoque fortius operatur: vel quia non potest dissolvi mutuo Episcopi & Ecclesie consensu sine consensu & auctoritate Pontificis; Matrimonium verò carnale consummatum quoad cohabitationem perpetuò dissolvi potest mutuo conjugum consensu, Religionem ingredientium, necopus est ad id auctoritate Papæ. Non verò fortius est in hoc sensu, quod nullo alio modo, quam morte, dissolvi valeat, cum certum sit, Episcopatum amitti per Renuntiationem, vel per Depositionem. Ad confirmationem sensus est, quod Papa non dissolvat Matrimonium spirituale per potestatem ab hominibus acceptam, sed ex privilegio speciali sibi concessa. *Math. 16. & declarato, c. 2. §. 3. b. t.* cum ad bonum Ecclesie regimen pertineat hoc vinculum subinde solvere, & utile, imò sæpe necessarium sit translationes Episcoporum facere. *can. 35. cit.* Dein licet transmitteretur, translationes Episcoporum esse prohibitas Jure Divino, id tamen non absolute intelligendum esset, sed sub conditione, si nempe non accedat consensus Papæ & iusta causa: sicut Matrimonium carnale Ratum non habet Jure Divino indissolubilitatem absolutam, sed solum conditionatam, nisi nempe Papa judicet præstare, illud dissolvi.

Dico 4. Abbates & alii Prælati ac Beneficiati Episcopis inferiores, & non exempti, possunt transferri sine auctoritate Pontificia; opus tamen habent auctoritate & consensu suorum immediatorum Superiorum. Prior pars liquet inde, quia nec jus, nec ratio exigit auctoritatem Pontificis. Posterior habetur *can. 8. caus. 18. q. 2. can. 37. caus. 7. q. 1.* Unde Abbas non exemptus debet transferri cum auctoritate Episcopi &c.

Dico 5. Non potest Episcopus, vel etiam inferior Beneficiatus, transferri invitatus & nolens. Ita communis contra Host. & Jo. Andr. Ratio de Episcopo est, quia per translationem contrahitur Matrimonium spirituale cum nova Ecclesia. *can. 39. caus. 7. q. 1. c. 2. cit.* Sed conjugium spirituale non contrahitur valide sine consensu

sponsi. *c. 21. de elect.* sicut Matrimonium carnale. Potest tamen Pontifex compellere per Censuras ex iusta & publica causa Episcopum, ut consentiat in translationem. *per can. 35. cit.* Ratio de Beneficiato inferiore est, quia nemo acquirit quasi dominium beneficii sine consensu, sicut ex communi Theologorum ad acquirendum aliarum rerum dominium requiritur voluntas eas habendi ut suas.

TITULUS VIII. De Auctoritate & Ufu Pallii. SUMMARIUM.

1. Quid intelligatur per Pallium.
2. Conferitur à solo Papa.
3. Solis Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & quibusdam Episcopis, illud prius petentibus.
4. Tribuit plenitudinem potestatis, & Archiepiscopo nomen Archiepiscopi.
5. Ubi & quando liceat uti Pallio.
6. Est privilegium Personale.

Sciendum, aliquos ex illis, qui postulatur, eliguntur, aut transferuntur ad Ecclesiasticas Prælaturas, habere jus Pallii, ante cujus consecutionem non obtinent plenitudinem potestatis Officio suo annexæ, uti sunt hodie Archiepiscopi omnes, & aliqui Episcopi: rectè proin subjungitur titulus de Auctoritate & Ufu Pallii. De hoc dicemus, à quo & quibus concedatur Pallium. quid Juris & Auctoritatis inde acquiratur, ubi & quando illo liceat uti. Per Pallium autem intelligitur singulare & præcipuum eminentiorum Episcoporum insigne & ornamentum, de corpore S. Petri sumptum, Pontificalis Officii plenitudinem designans. Dicitur autem de Corpore D. Petri sumptum; vel quia benedicitur à Papa super Altari S. Petri, vel quia significat quasi particulam Ecclesiasticæ potestatis, quæ originaliter descendit in Episcopos à S. Petro, cui & ejus Successoribus, Romanis Pontificibus, in Universam Ecclesiam immediatè à Christo data est sacra potestas Universalis. Ejus materia est alba ovium lana contexta, & referens formam coronæ seu circuli, pectus & humeros circumcunctis, ac quatuor nigris vel rubris crucibus distincti, anteriore parte nonnihil dependente. Ufus Pallii est antiquissimus, & saltem in Romanis Pontificibus cum nascente Ecclesia ortus, imò teste Ruperto Tuitienti, S. Petrus Pallium jam misit S. Martino, Trevirensium primo Antistiti, & Gregorius M. Synagrio Augustodunensium Episcopo indulsit, ut ipse Greg. testatur in *Epist. 112. lib. 7.*

Dico 1. Defacto solus Pontifex Romanus confert Pallium. Quia ab hac Sede promanat omnis plenitudo potestatis Ecclesiasticæ, cujus signum est Pallium. Dixi, defacto; nam olim ex privilegio suis Suffraganeis illud conferebant quatuor Patriarchæ Majores, nimirum Constantinopolitanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Jerosolymitanus, postquam ipsi ante acceperant à Romano Pontifice, præfinito prius